

Csengery Kristóf

ELHAGYOTT KERT

Hogy leng a gyűrűhinta a diófán!
Nincs is pedig, aki tornázna rajta,
csak a szél fúj, előre-hátra hajtva
a gyűrűket az őszi tornaórán,
melyen légsúlyban két légtestű bajnok
vivja kedv nélkül a szokott tusát:
a senki és a semmi. Néha hallok
egy suhanást – mozgásuk ritmusát –,
pár dobbanást: elfutnak ők is innen,
s a fák közt végképp egymagam leszek,
a gyűrűk ritmusával lépteimben,
árnyék, a semminél is kevesebb?

Lassan minden kiürül és kiszárad.
Az arc elől a kéz ha félretolna
egy nemrég még zöld, selymes lombú ágat,
a sok csupasz gally összekaszabolja.
Ami megérett, most lehull. A nyári
lakó, ha kertjét körbejárta, s végül
a házba lépve csomagolni készül,
mire gondoljon? Merheti kívánni
azt, hogy „jövöre itt”? Vagy úgy tegyen,
mint akinek mindegy, mint aki várta
s már-már akarta is, hogy így legyen,
s mikor a kertkaput kettőre zárja,
csak dúdoljon, halkán s egykedvűen,
ahogy a gyűrű leng előre-hátra?

Mi van még hátra? Ha tudnám előre,
futnék elé vagy elfutnék előle?
De nem kell futni, míg a nemtudásból
ily bőven futja. Mának a ma gondja
elég – sok is. Csak ne oly szorosan
lépdelne együtt a hol s a hogyan!
Vagy ha mindegy volna: itt, ott, akárhol
megülni, vissza s el nem vágyakozva
tenni, amit kell, napra nap, s – ha már
úgyis eljön – kívánni, ami vár.

De ha nem mindegy? Ha a távozó – bár
megjátszaná a közönyöst, miközben
tesz-vesz a házban, zárva ablakot,
ajtót – rosszul színlel, folyton kizökken
a szerepből, s amit elhallgatott,
ott ül az arcán, a kimondott szónál
is érthetőbben, s a csend szinte issza
a panaszát, melyet hiába próbál
titkolni: azt, hogy máris jönne vissza,

pedig még el se ment? Nincs jó tanács,
s aki adhatna, nincs tanácsadó.
Pedig bent is, mint odakint a fás-
kamra paláján szétpergő dió,
csak ami már megérett, az dobol, csak
bontatlan héjú kérdések kopognak.
Ha árhullámként ismét elborít
egy év, s felszínre bukva újra itt
isszuk majd, fuldoklók, a levegőt:
más lesz az íze? Vagy mint azelőtt,
éppen olyan? S hogyan süt majd a nap:
sötétebb lesz-e vagy világosabb
jövőre itt? Lesz-e „ő” s „én”? S ami
a kettőt egybefonja: lesz-e „mi”?

Kérdések, csend. Száraz szél, fájdalom.
Az autó már kint vár az úton,
motorja részvétlen sürgetve zúg.
Egy pillantás a kert mélyébe még:
a nyáron zöld lombsátras menedék
csupaszon áll. S mintha értene, mintha
azt intené: „Indulj, nem kell hazug
jóslat. Csak azt tudom, hogy nem tudom...”
– úgy leng a diófán a gyűrűhinta.